

El capitalisme passa pel sedàs crític del trio anoienc PuntMoc

La companyia de teatre físic de Sant Jaume Sesoliveres representarà divendres al Foment de Piera el seu espectacle «Denàrius»

Toni Mata i Riu | 18.04.2019 | 10:12

Res sembla massa convencional en la vida de l'Hèctor, el Juli i el Guillem Boada, els tres del mig d'una família de quinze germans (nascuts, respectivament, entre el 1984 i el 1986). Autodidactes i emprenedors, sota el nom de la companyia PuntMoc han fet del teatre una plataforma d'expressió de l'humor i de les contradiccions de la condició humana: però si se'ls hi demana que es posin una etiqueta, els surt l'al·lèrgia a tot tipus d'encasellament. «Nosaltres ens manifestem a través del cos», accepten. El trio actuarà divendres al Foment de Piera amb la seva darrera obra, Denàrius.

Els germans Hèctor, Juli i Guillem Boada. **Mireia Arso**

«L'espectacle és una mostra de situacions que posen en dubte allò que fem com a societat per culpa dels diners», explica Hèctor Boada. PuntMoc va estrenar Denàrius el mes de febrer de l'any passat al Jove Teatre Regina de Barcelona i va participar ben poc després a La Mostra de teatre infantil i juvenil d'Igualada. La direcció, diferent en cada proposta, va a càrrec de Valentina Temussi i Oscar Valsecchi.

«Denàrius és la maduració d'un altre dels nostres espectacles, Gags on Trix», apunta el Juli: «Està fet amb molta consciència i hi ha humor amb missatge». Els germans Boada reconeixen que els seus primers projectes escènics «contenien humor absurd blanc, sense contingut; hi havia algunes pinzellades de crítica, però amables. Aquesta vegada, fem una denúncia del capitalisme, en majúscules».

La trajectòria del trio té diverses dates clau. La primera, el dia que el seu germà gran, que estava implicat en l'Ateneu Flor de Maig del Poblenou de Barcelona, els va demanar si podien fer un taller per als infants. «A casa sempre teníem ganes de fer coses de teatre», recorden. L'any 2001, el Guillem, el Juli i l'Hèctor van decidir formar un trio creatiu i es van batejar com a PuntMoc: «Era l'època del .com, i vam voler donar la volta a la tendència predominant, en clau de mofa».

Dates decisives

Aquells anys, el teatre era el complement lúdic d'unes vides que recorrien per altres senders laborals. Fins que, el 2012, el hobby va anar agafant volada. Com recorda el Guillem, «una amiga del món de l'escena, la Rakel Ezpeleta, va veure Gags on Trix i ens va dir que era un diamant en brut. I es va oferir a dirigir-lo».

L'amiga no tenia mal ull: Gags on Trix va aconseguir un munt de premis a Barcelona, Itàlia, França i Alemanya. En la Mostra de Teatre de la capital catalana, PuntMoc va assolir el guardó al millor espectacle i el premi del públic, a més de la distinció a la millor interpretació per als tres actors ex aequo.

El 2015 es va incorporar Lucie Lafleur com a responsable de management i distribució. La seva gestió ha anat professionalitzant el treball del grup: «Des que va venir ella, ja hem fet tres o quatre espectacles», admeten. Tres anys després, PuntMoc es va constituir com la cooperativa d'arts escèniques MocArt.

«Treballem exclusivament per al teatre depenent de l'època de l'any, més a l'estiu que a l'hivern», expliquen els germans Boada: «És més fàcil obrir-nos camí al mercat del teatre de carrer que en el de sales, que està més col·lapsat per les grans companyies i les cares conegudes. I al carrer els programadors s'arrisquen més perquè no depenen de la taquilla».

Però, tal com ha quedat dit, els PuntMoc detesten les etiquetes. Ja els agradaria fer més actuacions en sala: «Els espectacles els creem per a espais d'interior perquè les mirades, les ganyotes... tot això, al carrer es dispersa». L'Hèctor, el Juli i el Guillem fan «teatre gestual, humor absurd, clown, teatre físic, però no només de mans sinó amb tot el cos. És una barreja entre el mim i la dansa contemporània».

Queda clar que no és fàcil encotillar-los en un gènere, tot i que els programadors i els teatres necessiten sempre classificar el que ofereixen al públic. Tampoc hi ha text en les seves obres, però sí que hi ha «sons, música, coreografies, onomatopeies...». I, en cap cas, fan teatre infantil, com s'encarreguen de matissar: «Creem espectacles per als adults, no per als nens i les nenes, tot i que són aptes per a tots els públics».

Amb tres muntatges més en repertori, a més de Denàrius, el grup ja té en marxa una altra producció que vol estrenar el 2020 i una que mira cap al 2022. «El que fem és molt nostre», afirma Guillem Boada: «La nostra formació beu de molts llocs i els espectacles no se ceneixen a cap disciplina».